

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 58

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 19 martie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995	1-3	157. — Hotărâre privind plata la vedere sau pe credit a unor produse și grupe de produse care se pot exporta, în condițiile legii.....	11-15
— Opinie separată.....	4	159. — Hotărâre privind exceptarea unor categorii de persoane handicapate de la perceperea comisionului prevăzut la art. 18 alin. (2) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare	15-16
Decizia nr. 4 din 16 ianuarie 1996	5-7	167. — Hotărâre pentru completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 520/1994 privind organizarea și funcționarea aparatului de lucru al Guvernului României	16
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
64. — Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 639/1995	7-10		
156. — Hotărâre privind unele măsuri pentru asigurarea finanțării importurilor de păcură prevăzute în programul energetic național pentru lunile februarie și martie 1996.....	10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 82*)

din 20 septembrie 1995

Mihai Constantinescu — președinte
Antonie Iorgovan — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, invocată de inculpatul Medvedev Valeri-Valentinovici în Dosarul nr. 1.829/1994 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Președintele declară ședința deschisă.

Magistratul-asistent face apelul părților. Răspund: Medvedev Valeri-Valentinovici, asistat de avocat Popescu Victor, și Banca Națională a României, prin consilier juridic Ceană Niculina.

Procedura este completă.

Neformulându-se altă cerere, președintele completului de judecată consideră cauza în stare de judecată și dă cuvântul părților în fond.

Apărătorul inculpatului susține că, prin prevederile art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, sunt încălcate dispozițiile art. 23 alin. (9) din Constituție potrivit cărora nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 4 din 16 ianuarie 1996, publicată la pag. 5.

condițiile și în temeiul legii. Totodată, arată că textul atacat încalcă și prevederile art. 41 și ale art. 135 din Constituție, precum și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994. De asemenea, învederează că infracțiunea prevăzută la art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 este lipsită de pedeapsă ca urmare a abrogării art. 37 din Decretul nr. 210/1960 — prin Decretul-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989 — și deci dezincriminată. Astfel fiind, textul atacat ca neconstituțional vine în contradicție atât cu dispozițiile legii fundamentale, cât și cu cele ale art. 2 din Codul penal, care consacră principiul legalității incriminării. Totodată, consideră că, față de procedura abrogării exprese, o dispoziție nu poate să supraviețuiască după abrogare (cum este cazul sancțiunii prevăzute de art. 37 din Decretul nr. 210/1960) prin încorporarea acesteia în conținutul normei de trimitere (art. 67 din Decretul nr. 244/1978), întrucât o asemenea tehnică legislativă nu este prevăzută de lege, așa cum nu este admisă nici abrogarea, tacită sau implicită, a unei legi sau a unei dispoziții legale. În final, apreciază că, deși Curtea Constituțională a analizat constituționalitatea art. 50 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, rațiunile care au stat la baza controlului de constituționalitate nu sunt aplicabile și pentru prevederile de la lit. d) a aceluiași articol. Ținând seama de cele arătate, solicită admiterea excepției și declararea ca neconstituțional a art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978.

Reprezentantul Băncii Naționale a României pune concluzii de respingere a excepției și arată că abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 nu a avut consecințe privind aplicabilitatea art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, întrucât abrogarea privește numai mijloacele de plată străine.

Procurorul, având cuvântul, arată că din compararea textului atacat cu textele constituționale considerate a fi încălcate rezultă următoarele: prin raportare la art. 23 alin. (9) din Constituție, se motivează că infracțiunea prevăzută de art. 50 lit. d) este neconstituțională, deoarece este lipsită de pedeapsă ca urmare a abrogării art. 37 din Decretul nr. 210/1960, teze care se bazează numai pe elemente de tehnică legislativă. Din interpretarea rațională și deci științifică a textelor rezultă că acestea sunt diferite. Astfel, art. 50 lit. d) incriminează fapta de a ascunde de la controlul vamal metale și pietre prețioase, pe când art. 37 incrimina efectuarea operațiunilor cu mijloace de plată străine, care în 1989 nu mai corespundea realităților sociale, ceea ce a determinat abrogarea sa. Totodată, este de observat că rațiunea art. 50 lit. d) este aceea de a proteja statul contra unui comportament fraudulos al celor ce trec frontiera. Astfel fiind, această rațiune nu a putut dispărea și, ca atare, argumentul care se referă doar la aspectul că prin abrogarea art. 37 nu mai există pedeapsă nu poate fi primit. Cât privește art. 41 și art. 135 din Constituție, se constată că acestea nu au nici o legătură cu excepția invocată. În concluzie, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 martie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 1.829/1994, Curtea Supremă de Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, invocată de inculpatul Medvedev Valeri-Valentinovici.

În motivarea excepției se susține că prin prevederile art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 — care stabilește că fapta de „ascundere, în scopul sustragerii de la controlul vamal, a metalelor prețioase sub orice formă, precum și a pietrelor prețioase și semiprețioase, naturale, dacă valoarea lor depășește 1.000 lei” constituie infracțiune și se pedepsește conform legii — sunt încălcate dispozițiile art. 23 alin. (9), ale art. 41 și ale art. 135 din Constituție. Astfel, infracțiunea prevăzută la art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 este lipsită de pedeapsă ca urmare a abrogării art. 37 din Decretul nr. 210/1960 — prin Decretul-lege nr. 9/1989 — și deci dezincriminată.

În îndeplinirea obligației prevăzute la art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța și-a exprimat într-un mod indirect punctul de vedere, menționând că, potrivit practicii Curții Supreme de Justiție, abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 nu a avut consecințe privind aplicabilitatea art. 50 și a art. 67 din Decretul nr. 244/1978, ele referindu-se la fapte penale total diferite, iar pedepsele prevăzute în articolul abrogat se aplică cu caracter de dispoziții proprii ale art. 67 din Decretul nr. 244/1978, formând, împreună cu prevederile art. 50 din același decret, o normă unică, de sine stătătoare.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-a solicitat Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului punctele lor de vedere.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră excepția nefondată pentru următoarele motive:

— susținerea că o dată cu abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 au fost implicit dezincriminate și infracțiunile prevăzute de art. 50 lit. a)–e) din Decretul nr. 244/1978 este inexactă, deoarece cele două articole au conținut diferit, incriminând fapte diferite, astfel că nu se încalcă prevederile art. 23 alin. (9) din Constituție, potrivit cărora nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în temeiul legii;

— dispozițiile art. 50 alin. (1) lit. d) din Decretul nr. 244/1978 nu încalcă prevederile art. 41 sau ale art. 135 din Constituție, deoarece, în speță, nu este pus în discuție dreptul de proprietate.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor și având în vedere susținerile părților, precum și dispozițiile art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, ale art. 37 din Decretul nr. 210/1960, ale Decretului-lege nr. 9/1989, ale art. 23 alin. (9), art. 41, art. 135 și art. 144 lit. c) din Constituție și prevederile Legii nr. 47/1992, reține:

Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate, invocată de inculpatul Medvedev Valeri-Valentinovici, deși dispozițiile legale invocate a fi neconstituționale sunt anterioare intrării în vigoare a Constituției, deoarece instanța de judecată a apreciat că textele nu sunt neconstituționale și deci, în raport cu art. 150 alin. (1) din Constituție, a considerat că au rămas în vigoare, iar în baza lor s-au stabilit, după intrarea în vigoare a Constituției, raporturi juridice, astfel cum prevede art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Cu privire la textele ce se pretinde a fi neconstituționale, Curtea reține că excepția este neîntemeiată. Într-adevăr, potrivit art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 constituie infracțiune ascunderea, în scopul sustragerii de la controlul vamal, a metalelor prețioase sub orice forme, precum și a

pietrelor prețioase și semiprețioase, naturale, dacă valoarea lor depășește 1.000 lei.

Articolul menționat nu stabilește o pedeapsă anume pentru această infracțiune, ci folosește exprimarea „se pedepsesc potrivit legii penale“.

Legea penală, în vigoare la acea dată, era Decretul nr. 210/1960 privind regimul mijloacelor de plată străine, metalelor prețioase și pietrelor prețioase, care, în art. 37, stabilea pedeapsa închisorii pentru fapta de a nu preda, ceda sau declara mijloacele de plată străine și metalele prețioase, în cazurile și la termenle prevăzute de lege, ori de a efectua operațiuni interzise cu aceste valori.

Prin art. 67 din Decretul nr. 244/1978 se arată în mod expres că infracțiunile prevăzute în art. 50 lit. a)–d) se sancționează cu pedeapsa prevăzută în art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960.

Ulterior, prin Decretul-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989, art. 37 din Decretul nr. 210/1960 a fost abrogat.

Din această împrejurare, în susținerea excepției formulate se afirmă că, prin abrogarea textului menționat, fapta prevăzută în art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 ar fi fost ea însăși dezincriminată, deoarece a rămas fără sancțiune legală, ceea ce ar contraveni principiului legalității pedepsei, *nulla poena sine lege*, constințit de art. 23 alin. (9) din Constituția României.

O astfel de interpretare pune în discuție tehnica trimitelor legislative.

Trimiterea de la un text de lege la altul, în cadrul unui anumit act normativ sau la un alt act normativ, este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală, în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative.

Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text.

Dacă nu s-ar fi căutat economia de mijloace, legiuitorul ar fi încadrat, evident, acest text în forma scrisă a textului care face trimitere. Rezultă din aceasta că textul aplicabil este în toate cazurile cel care face trimitere, iar nu cel de-al doilea, care poate să nu aibă nici o contingență cu materia reglementată în primul text. Astfel se explică de

ce, de regulă, abrogarea celui de-al doilea text nu are nici o influență asupra celui dintâi.

Există și excepții de la această regulă. Ele se întâlnesc atunci când cel de-al doilea text are o legătură substanțială cu primul, iar nu una doar formală, ceea ce face ca abrogarea textului la care se trimite să influențeze aplicarea textului care face trimitere. Tot astfel, în cazul modificării celui de-al doilea text, în care, într-o bună tehnică legislativă, legiuitorul trebuie să precizeze dacă trimiterea va opera la forma modificată sau nu.

Speța însă nu se încadrează în aceste excepții, ceea ce permite a se reține că abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960, care a însemnat dezincriminarea faptelor prevăzute de acel text, nu are nici o influență asupra art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, care își continuă aplicarea.

De altfel, este de remarcat că toate instanțele judecătorești au aplicat în mod constant, începând de la 31 decembrie 1989 și până în prezent, acest articol. Abrogarea sa ar avea semnificația unei dezincriminări și a faptelor prevăzute de acesta, cu toate consecințele pe care legea penală le-ar deduce.

Dacă s-ar fi dorit abrogarea art. 50, legiuitorul ar fi putut să o facă expres prin Decretul-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989.

Se poate trage concluzia că fapta prevăzută de art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 nu este lipsită de sancțiune, motiv pentru care prevederile art. 23 alin. (9) din Constituție nu au fost încălcate.

În excepția formulată s-a mai susținut, într-o altă ordine de idei, că dispozițiile art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 ar încălca dispozițiile art. 41 și 135 din Constituție care fundamentează regimul proprietății în România, precum și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

O astfel de afirmație nu poate fi reținută. Supunerea bunurilor controlului vamal nu este de natură să afecteze nici unul dintre atributele dreptului de proprietate, așa încât incriminarea ascunderii bunurilor la un astfel de control nu aduce nici o atingere dreptului de proprietate garantat de Constituție.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, invocată de inculpatul Medvedev Valeri-Valentinovici în Dosarul nr. 1.829/1994 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 20 septembrie 1995.

PREȘEDINTE,
dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

OPINIE SEPARATĂ

Consider că excepția ar fi trebuit admisă pentru următoarele motive:

Norma de trimitere încorporează, în sens material, norma la care face trimitere în norma pentru care face trimiterea. Aceasta este însăși rațiunea sa, și anume ca aplicarea normei la care face trimitere și a normei pentru care face trimiterea să se facă ca și cum ar fi o dispoziție legală unitară. Norma de trimitere constituie, de aceea, un simplu artificiu legislativ pentru realizarea acestui scop.

În sens formal și organic, însă, norma de trimitere, aceea la care acea normă face trimitere și aceea pentru care face trimiterea rămân, fiecare, diferite și autonome. Este însăși voința expresă a legiuitorului care, utilizând tehnica normei de trimitere, implicit le-a conceput ca separate. Ele alcătuiesc o construcție juridică unitară, definind o unică prevedere legală, numai în procesul de aplicare, deci în substanța lor, sub aspect material, nu și sub aspect strict legislativ, al voinței declarate a legiuitorului. De aceea modificarea expresă a acestei voințe, fie în sensul abrogării uneia dintre cele trei norme avute în vedere, fie în sensul modificării lor, nu poate să nu aibă, într-un regim de legalitate, consecințe corespunzătoare asupra construcției juridice inițiale, rezultate din conexiunile impuse de norma de trimitere. În fond, aceste conexiuni sunt urmarea structurii triunghiulare — normă de trimitere, normă la care se face trimiterea și normă pentru care se face trimiterea — a dispozițiilor legale din care ele rezultă și nu invers. De aceea, a nu ține seama de abrogarea sau modificarea acestor dispoziții ar însemna ca interpretarea legii să se facă împotriva a înseși conținutului și literei legii și deci ca interpretul să nu se mai întemeieze pe voința legiuitorului ci, exclusiv, pe propria sa voință. Invocarea scopurilor sau motivelor ce ar fi condus pe legiuitor la adoptarea unei măsuri nu poate justifica o asemenea interpretare, deoarece rațiunea legii poate lumina înțelesul ei, dar nu poate conduce pe interpret la confecționarea unei norme de drept, cu atât mai mult când aceasta este contrară voinței expresă a legiuitorului. De altfel, de principiu, art. 4 din Codul civil interzice judecătorului de a se pronunța pe cale de dispoziții generale și regulamentare, întrucât astfel el ar nesocoti competența constituțională a autorității legiuitoare. Încălcarea acestei interdicții este neconstituțională, fiind contrară principiului separației puterilor în stat, prevederilor art. 123 alin. (1) din Constituție potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii și de art. 58 alin. (1), conform căruia Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

În legătură cu excepția invocată, este incontestabil că art. 37 din Decretul nr. 210/1960 a fost expres abrogat prin Decretul-lege nr. 9/1989. Identificarea Decretului nr. 210/1960 în actul abrogator este corectă, întrucât prin art. 68 din Decretul nr. 244/1978 toate prevederile sale referitoare la pietrele și metalele prețioase, inclusiv deci din titlu, fuseseră expres abrogate. Prevederile art. 37 constituiau însă norma la care face trimitere art. 67 din Decretul nr. 244/1978 pentru sancționarea infracțiunii prevăzute de art. 50 lit. d) din același decret. De aceea, ca urmare a abrogării expresă a art. 37 din Decretul nr. 210/1960 rezultă că infracțiunea prevăzută de art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 rămânând fără sancțiune, fapta a fost implicit dezincriminată, potrivit principiului „nulla poena sine lege”, consacrat, pe plan constituțional, prin prevederile art. 23 alin. (9) din Constituție.

Legiuitorul ar putea face trimitere la o normă abrogată. Este un procedeu de tehnică legislativă singular și nerecomandabil, deoarece astfel norma de trimitere are ca efect nu numai asigurarea conexiunii legislative expresă și obligatorii dintre două norme distincte, ceea ce reprezintă funcționalitatea sa normală, ci și repunerea în vigoare a normei anterior abrogate. Această din urmă consecință este rezultatul voinței expresă a legiuitorului și corespunde principiului potrivit căruia legea trebuie interpretată în sensul aplicării sale și nu al inaplicabilității. În ipoteza avută în vedere, însă, norma a fost abrogată ulterior instituirii normei de trimitere, nu anterior, ca în ipoteza la care ne-am referit mai sus. În cazul în care legiuitorul face trimitere la o normă abrogată, așa cum s-a arătat, această normă este repusă în vigoare, ceea ce constituie un act de legiferare. În cazul în care însă, după instituirea normei la care se face trimitere — ca în speța de față —, ea este expres abrogată, nu se mai poate considera că totuși ar fi rămas în vigoare în cadrul relației sale cu norma pentru care se face trimiterea, deoarece încorporarea ei în această din urmă normă este numai atât timp cât a fost în vigoare, nu după abrogarea sa. O normă poate fi încorporată în altă normă cu condiția să existe, și nu împotriva voinței expresă a legiuitorului de a o aboga. Altminteri ar însemna ca o normă să supraviețuiască propriei sale abrogări, ceea ce este contrar actului de legiferare pe care îl constituie dispoziția legală care a abrogat-o. Dacă Decretul-lege nr. 9/1989, ce reprezintă actul de abrogare, ar fi vrut să-i mențină efectele sancționatoare pentru infracțiunea prevăzută la art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, ar fi făcut-o în mod expres, printr-o precizare corespunzătoare. Acolo unde însă legea nu distinge, nici interpretul nu poate să distingă și a interpreta un act de abrogare împotriva voinței expresă și necondiționate a legiuitorului înseamnă a refuza abrogării toate consecințele sale și deci nu numai a adăuga la lege, interpretul îndeplinind astfel funcția de legislator pozitiv, ci și a adăuga consecințe contrare legii, interpretul situându-se astfel în afara principiului legalității incriminării consacrat de art. 23 alin. (9) din Constituție.

Distincția dintre caracterul formal sau substanțial al legăturii dintre norma pentru care se face trimiterea și norma la care se face trimiterea este inaplicabilă în soluționarea excepției de față. Prevederile art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, definind fapta incriminată, reprezintă ipoteza normei penale, iar prevederile art. 37 din Decretul nr. 210/1960, în prezent expres abrogate, reglementau pedeapsa. Or, având în vedere structura normei penale, legătura dintre ipoteză și sancțiune nu poate fi concepută ca având un caracter formal, cu atât mai mult cu cât înainte de Decretul nr. 244/1978 obiectul de reglementare a acestuia era cuprins în Decretul nr. 210/1960. Deci din acest ultim punct de vedere rezultă că nici conexiunile dintre aceste două reglementări nu pot fi concepute ca având un simplu caracter formal.

Pentru motivele arătate, consider că infracțiunea prevăzută de art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 este, în prezent, dezincriminată, ca urmare a abrogării expresă a art. 37 din Decretul nr. 210/1960 care reglementa pedeapsa aplicabilă pentru săvârșirea ei.

Judecător,

dr. Mihai Constantinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 16 ianuarie 1996

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Ioan Deleanu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Medvedev Valeri-Valentinovici împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 82 din 20 septembrie 1995.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 9 ianuarie 1996, în prezența reprezentantului Ministerului Public și a inculpatului Medvedev Valeri-Valentinovici, în lipsa părții civile — Banca Națională a României, legal citată, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 16 ianuarie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, invocată de inculpatul Medvedev Valeri-Valentinovici în Dosarul nr. 1.829/1994 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Din considerentele deciziei rezultă că inculpatul a fost trimis în judecată în baza art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, deoarece a ascuns, în scopul sustragerii de la controlul vamal, cantitatea de 10.087,86 grame metale prețioase.

În apărarea sa, inculpatul a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor în baza cărora a fost trimis în judecată, arătând că, în urma abrogării art. 37 din Decretul nr. 210/1960 prin Decretul-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989 —, norma incriminatoare a rămas fără sancțiune și deci a fost abrogată implicit, iar sancționarea inculpatului, în aceste condiții, contravine dispoziției din art. 23 alin. (9) din Constituție, care prevede că „Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”, precum și dispoziției din art. 2 din Codul penal care consacră regula *nulla poena sine lege*. De asemenea, s-a susținut de către autorul excepției că inculparea și sancționarea sa, pentru fapta imputată, contravin dispozițiilor constituționale din art. 41, privitor la protecția proprietății private, și din art. 135 alin. (6) din Constituție care prevede că „Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă”.

Respingând cu majoritate de voturi excepția de neconstituționalitate, Curtea a reținut că aceasta este neîntețmeiată, deoarece prin procedeu de trimitere, folosit de legiuitorul Decretului nr. 244/1978, dispozițiile art. 37 din Decretul nr. 210/1960 au fost efectiv încorporate, pe baza dispoziției din art. 67 al Decretului nr. 244/1978, în art. 50, reuind, în cadrul unei norme penale unice, dispozițiile art. 50 lit. a)—d) din acest act normativ cu pedepsele corespunzătoare din art. 37 al Decretului nr. 210/1960. Prin acest procedeu, legiuitorul a preluat și a încorporat în norma de trimitere pedepsele așa cum se găseau acestea prevăzute, la data adoptării Decretului nr. 244/1978, în norma complinitoare din art. 37 alin. 1 al Decretului nr. 210/1960. O dată completată, în acest mod, norma de trimitere a

devenit independentă de norma complinitoare, în așa fel încât existența ei nu poate fi influențată de eventuala modificare sau abrogare a acesteia din urmă.

În speță, se arată în Decizia nr. 82/1995, abrogarea dispozițiilor art. 37 din Decretul nr. 210/1960 n-a putut influența existența normei incriminatoare din art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, completată cu pedeapsa prevăzută la art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960, faptele prevăzute în art. 50 al Decretului nr. 244/1978 continuând să fie incriminate și sancționate și în prezent.

Nu se poate deci să se susțină că norma incriminatoare ar fi lipsită de sancțiune și că aplicarea pedepsei, în aceste împrejurări, ar fi contrară dispozițiilor art. 23 alin. (9) din Constituție.

De asemenea, se arată în Decizia nr. 82/1995, nu se poate susține nici că prin dispoziția din art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 s-ar nesocoti prevederile art. 41 și art. 135 din Constituție, deoarece supunerea bunurilor controlului vamal nu este de natură să afecteze nici unul dintre atributele dreptului de proprietate, iar incriminarea ascunderii bunurilor la un astfel de control nu aduce atingere dreptului de proprietate garantat de Constituție.

Prin recursul formulat în termen legal împotriva Deciziei nr. 82/1995, recurentul Medvedev Valeri-Valentinovici susține că soluția Curții, în sensul că abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 nu a avut ca efect abrogarea și a dispozițiilor art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, se bazează pe o concepție neștiințifică, deoarece „schimbă raportul de conexiune dintre normele juridice — angajate în tehnica trimiterilor legislative — și atribuie normei de trimitere un rol și o structură ideală false, dând valoare de voință a legiuitorului unor presupuneri ale celor ce subscriu la această opinie”. În continuare, inculpatul se declară întru totul de acord cu opinia separată a unuia dintre judecătorii Curții Constituționale, în care se susține că prin abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 au fost abrogate și dispozițiile art. 50 din Decretul nr. 244/1978 care, astfel, au fost lipsite de pedepse. Opinia majoritară, se arată în continuare, „unind norma de trimitere cu norma la care se trimite, adică art. 67 din Decretul nr. 244/1978 cu art. 37 din Decretul nr. 210/1960 — susține un nonsens, unind un artificiu legislativ cu o normă privind numai pedepse, nerealizând scopul trimiterii legislative de a uni ideal, în normă juridică unitară, dispoziția și sancțiunea infracțiunii — care reprezintă voința expresă și rațională a legiuitorului”. Se mai afirmă, reluându-se argumente folosite de autorul opiniei separate, că „modificarea voinței declarate a legiuitorului în mod expres — fie în scopul abrogării uneia dintre cele trei norme din triunghiul trimiterilor legislative, fie în sensul modificării lor, într-un regim de legalitate — are consecințe corespunzătoare asupra construcției juridice inițiale, rezultate din conexiunile impuse de norma de trimitere”. Se arată, în continuare, reproducându-se un pasaj din textul opiniei separate, că „invocarea scopurilor sau motivelor ce ar fi condus pe legiuitor la adoptarea unei măsuri nu poate justifica o asemenea interpretare, deoarece rațiunea legii poate lumina înțelesul ei, dar nu poate duce pe interpret la confecționarea unei norme de drept, cu atât mai mult când aceasta este contrară voinței expresă a legiuitorului”, și că „a nu ține seama de abrogarea sau modificarea acestor dispoziții ar însemna ca inter-

pretarea legii să se facă împotriva conținutului și literei legii, deci ca interpretul să nu se mai întemeieze pe voința legiuitorului, ci, exclusiv, pe propria voință“.

Recurentul conchide, reluând o afirmație din textul opiniei separate, că prin abrogarea dispozițiilor art. 37 din Decretul nr. 210/1960 a fost dezincriminată fapta prevăzută în art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, deoarece incriminarea a rămas fără sancțiune, iar fără prevederea ei în legea penală nu poate exista o pedeapsă, conform art. 23 alin. (9) din Constituție și art. 2 din Codul penal.

În recurs se critică decizia atacată și pentru faptul că, în opinia majoritară, cele două acte normative în discuție, Decretul nr. 210/1960 și Decretul nr. 244/1978, se deosebesc între ele și după obiectul reglementării juridice, ceea ce justifică existența unor incriminări și sancționări distincte. Recurentul susține că obiectul reglementării juridice este identic și deci regimul sancționator este același, așa încât abrogarea lui atrage abrogarea tuturor incriminărilor, inclusiv a celor prevăzute în art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978. Dovadă că, afirmă recurentul, până la adoptarea acestuia din urmă, regimul juridic al metalelor prețioase și pietrelor prețioase era reglementat împreună cu acela al mijloacelor de plată străine în Decretul nr. 210/1960. „Oricum — afirmă în continuare recurentul — ar fi absurd, față de expunerea de motive a Decretului-lege nr. 9 din 31 decembrie 1989, să fie abrogate doar infracțiunile la regimul mijloacelor de plată străine — exceptând pe cele la regimul metalelor și pietrelor prețioase —, când, din evoluția actelor normative și a economiei naționale ulterioare, a rezultat liberalizarea tuturor acestor mijloace“. În legătură cu aceasta, recurentul arată că însăși Banca Națională a României și-a anunțat intenția de a iniția un proiect de lege privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, prin care urmează să se liberalizeze acest regim, fapt reținut și în Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 8 aprilie 1993. Faptul că textul art. 37, care a fost abrogat, se găsea în Decretul nr. 210/1960 și nu în Decretul nr. 244/1978 nu are importanță, în concepția recurentului, esențial fiind că prin aceasta s-a abrogat și sancțiunea infracțiunilor din art. 50 al Decretului nr. 244/1978. Iar „acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu poate să distingă și a interpreta un act de abrogare expresă și necondiționată al legiuitorului — împotriva voinței acestuia — înseamnă a refuza abrogării toate consecințele sale și deci nu numai a adăuga la lege, interpretul în acest caz îndeplinind funcția de legislator pozitiv și adăugând consecințe contrare legii, situându-se în afara principiului legalității incriminării consacrat de art. 23 alin. (9) din Constituție“.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Primul motiv de recurs, prin care este criticată concepția Curții Constituționale cu privire la interpretarea și aplicarea normelor de trimitere, cum este și aceea din art. 50 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, nu este întemeiat. Ca efect al dispoziției din art. 67 al Decretului nr. 244/1978, fapta incriminată prin dispoziția din art. 50 alin. 1 lit. d) al aceluiași act normativ a fost sancționată, prin trimitere, cu pedeapsa închisorii de la 6 luni la 5 ani, prevăzută în art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960. Astfel completată, prin voința legiuitorului, norma din art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 a devenit independentă de norma complinitoare din art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960, astfel

încât modificarea sau chiar abrogarea acesteia din urmă, așa cum este cazul în speță, nu are nici o influență asupra celei dintâi. În această ultimă ipoteză, nu se poate vorbi de o supraviețuire a normei de trimitere în raport cu norma complinitoare, deoarece aceasta din urmă era încorporată de la început în norma de trimitere.

Așa fiind, concluzia la care a ajuns Curtea Constituțională, în decizia recurată, că abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 nu a avut ca efect și abrogarea art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 este corectă. Această din urmă normă, completată de legiuitor prin procedul trimiterii, este în vigoare și continuă să se aplice, astfel încât nu se poate vorbi de încălcarea dispoziției din art. 23 alin. (9) al Constituției sau a celei din art. 2 din Codul penal care consacră regula *nulla poena sine lege*.

Afirmația recurentului că soluția Curții Constituționale se bazează pe o concepție neștiințifică cu privire la interpretarea normelor penale de trimitere nu poate fi acceptată. Norma de trimitere este opera legiuitorului și există ca normă de sine stătătoare din momentul adoptării legii, iar nu prin voința organului judiciar care o aplică. Acesta este, de altfel, punctul de vedere general admis în doctrina dreptului penal și în practica judiciară.

Nu poate fi acceptată nici critica adusă deciziei recurate în sensul că, față de abrogarea expresă a dispozițiilor art. 37 din Decretul nr. 210/1960, a considera că dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 sunt totuși în vigoare înseamnă a adăuga la lege, interpretul îndeplinind, în acest caz, funcția de legislator pozitiv. Dispozițiile art. 37 din Decretul nr. 210/1960, care prevăd diferite pedepse pentru săvârșirea unor fapte interzise prin dispozițiile sale, se referă exclusiv la regimul mijloacelor de plată străine, deoarece, așa cum se prevede în dispozițiile art. 68 al Decretului nr. 244/1978, pe data intrării în vigoare a acestui act normativ, care a fost 15 iulie 1978, „se abrogă prevederile referitoare la regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase cuprinse în Decretul nr. 210/1960 privind regimul mijloacelor de plată străine, metalelor prețioase și pietrelor prețioase...“. Abrogarea art. 37 din Decretul nr. 210/1960 a avut deci efect numai asupra faptelor incriminate prin dispozițiile sale, nu și asupra altora. Pentru abrogarea dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 era necesară o dispoziție explicită a legii, ceea ce în fapt nu s-a realizat.

Argumentul invocat de recurent, bazat pe identitatea sau strânsa legătură între obiectele de reglementare ale celor două acte normative în discuție, Decretul nr. 210/1960 și Decretul nr. 244/1978, de unde s-a tras concluzia că abrogarea sistemului de sancțiuni privind regimul mijloacelor de plată străine a atras implicit și abrogarea sancțiunilor pentru incriminările privind metalele prețioase și pietrele prețioase, nu poate fi nici el acceptat. Însuși faptul că legiuitorul a simțit nevoia reglementării prin acte normative distincte a celor două categorii de relații sociale constituie dovada că acestea se referă la valori sociale diferite. Faptul că legiuitorul a apreciat la un moment dat că gradul de pericol social abstract al celor două categorii de fapte este același și că sunt necesare și suficiente aceleași pedepse nu justifică concluzia că necesitatea incriminării și sancționării celor două categorii de fapte este aceeași. Regimul metalelor prețioase și al pietrelor prețioase privește, după cum se știe, nu numai deținerea și efectuarea de operațiuni cu astfel de valori, dar și activitatea de producere a lor, ceea ce justifică interesul major al societății de a institui un anumit sistem de control asupra acestei activități. De aceea, în lipsa unei voințe explicit exprimate a legiuitorului în acest sens, nu se poate trage concluzia că liberalizarea regimului

mijloacelor de plată străine a însemnat și liberalizarea regimului metalelor prețioase și al pietrelor prețioase.

În ce privește argumentul că, în evoluția reglementărilor legale, se manifestă tendința de a liberaliza regimul metalelor prețioase și al pietrelor prețioase, fapt remarcat și în Decizia Curții Constituționale nr. 19 din 8 aprilie 1993, nici acesta nu infirmă justetea soluției adoptate prin decizia recurată.

Într-adevăr, în Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, se face constatarea că Decretul nr. 244/1978 cuprinde și dispoziții care, într-un stat de drept, cu economie de piață, ar putea lipsi sau ar putea fi altfel formulate și că, chiar Banca Națională a României informează Curtea

despre existența unui proiect de lege care va liberaliza deținerea și efectuarea de operațiuni cu metale prețioase. În același timp însă, în decizia menționată se arată că, în ceea ce o privește, Curtea Constituțională, în exercitarea controlului pe calea excepției de neconstituționalitate, are o dublă limită: pe de o parte ea este ținută, așa cum prevede art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, de examinarea numai a prevederilor „de care depinde judecarea cauzei” și care au fost stabilite în procesul în care s-a invocat excepția, iar pe de altă parte nu se poate substitui Parlamentului și să elaboreze o nouă reglementare ori să o modifice pe cea existentă. Până la adoptarea unei noi reglementări în materie, Curtea Constituțională nu poate decât să interpreteze textele actuale prin raportarea acestora la dispozițiile constituționale.

Față de cele arătate, văzând și prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și pe cele ale art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c) și art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Medvedev Valeri-Valentinovici împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 82 din 20 septembrie 1995.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 ianuarie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 639/1995

Guvernul României hotărăște:

Art. I. — Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 639/1995 privind transmiterea unor bunuri din și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 20 septembrie 1995, se completează după cum urmează:

1. După poziția 17 se introduce poziția 17¹, cu următorul cuprins:

17 ¹ . Complexul „Crișana”, cu bunurile, utilitățile și terenul aferent, în suprafață de 6.328 m ² , din stațiunea Olimp, județul Constanța	Societatea Comercială „Neptun-Olimp” — S.A., județul Constanța	Sucursala de reprezentare și protocol Neptun*)

*) Bunurilor preluate de Sucursala de reprezentare și protocol Neptun ca efect al prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 567/1993 le sunt aplicabile prevederile art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 639/1995.

2. După poziția 40 se introduc pozițiile 40¹—40⁵, cu următorul cuprins:

40 ¹ .	Casa de oaspeți „Foișor 37“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 2.914 m ² , din Stațiunea Tușnad, județul Harghita	Societatea Comercială „Băile Tușnad“ — S.A. Tușnad, județul Harghita	Sucursala de reprezentare și protocol Predeal
40 ² .	Complexul „Parc“, cu bunurile, utilitățile și terenul aferent, în suprafață de 3.098 m ² , din Târgu Mureș, str. Primăverii nr. 2, județul Mureș	Consiliul Județean Mureș	Sucursala de reprezentare și protocol Predeal
40 ³ .	Complexul „Lăpușna“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 40.627 m ² , din comuna Lăpușna, județul Mureș	Consiliul Județean Mureș	Sucursala de reprezentare și protocol Predeal
40 ⁴ .	Complexul „Ambasador“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 52.701 m ² , din Târgu Mureș, Platoul Cornești, județul Mureș	Consiliul Județean Mureș	Sucursala de reprezentare și protocol Predeal
40 ⁵ .	Hotelul și Restaurantul „Predeal“, cu bunurile, utilitățile și terenul aferent, din stațiunea Predeal, județul Brașov	Societatea Comercială „Robinson“ — S.A. Predeal, județul Brașov	Sucursala de reprezentare și protocol Predeal

3. După poziția 47 se introduc pozițiile 47¹—47⁴, cu următorul cuprins:

47 ¹ .	Vila nr. 9, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 2.418 m ² , din stațiunea Băile Felix, județul Bihor	Societatea Comercială „Băile Felix“ — S.A., județul Bihor	Sucursala de reprezentare și protocol „Victoria“ Cluj-Napoca
47 ² .	Vila nr. 3 „Mariana“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 2.000 m ² , din stațiunea Stâna de Vale, județul Bihor	Societatea Comercială „Iadolina“ — S.A. Stâna de Vale, județul Bihor	Sucursala de reprezentare și protocol „Victoria“ Cluj-Napoca
47 ³ .	Vila nr. 1, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 296,1 m ² , din parcul stațiunii Sângeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud	Societatea Comercială „Hebe“ — S.A. Sângeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud	Sucursala de reprezentare și protocol „Victoria“ Cluj-Napoca
47 ⁴ .	Vila nr. 2, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 322 m ² , din parcul stațiunii Sângeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud	Societatea Comercială „Hebe“ — S.A. Sângeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud	Sucursala de reprezentare și protocol „Victoria“ Cluj-Napoca

4. După poziția 51 se introduc pozițiile 51¹—51¹¹, cu următorul cuprins:

51 ¹ .	Complexul „Rojiștea“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 123.160 m ² , din satul Rojiștea, județul Dolj	Serviciul Român de Informații (R.A. „Rasirom“ Craiova)	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ² .	Complexul „Banatul“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 2.414 m ² , din Timișoara, județul Timiș	Serviciul Român de Informații	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ³ .	Complexul „Cetate“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 51.980 m ² , din comuna Cetatea, județul Dolj	Consiliul Județean Dolj	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ⁴ .	Complexul „Vâlcea“, cu bunurile, utilitățile și terenul aferent, în suprafață de 6.126,4 m ² , din Călimănești, județul Vâlcea	Societatea Comercială „Călimănești-Căciulata“ — S.A., Călimănești, județul Vâlcea	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ⁵ .	Vila „Cozia“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 2.045,35 m ² , din Călimănești, județul Vâlcea	Societatea Comercială „Călimănești-Căciulata“ — S.A., Călimănești, județul Vâlcea	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“

51 ⁶ .	Vila nr. 1 „Crinul“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 3.360 m ² , din stațiunea Moneasa, județul Arad	Societatea Comercială „Moneasa” — S.A. Arad, județul Arad	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ⁷ .	Vila „Pietricica“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 8.017 m ² , din localitatea Secu, municipiul Reșița, județul Caraș-Severin	Societatea Comercială „Turist-Semenic” — S.A. Reșița, județul Caraș-Severin	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ⁸ .	Garaj auto, cu bunurile, utilitățile și terenul aferent, în suprafață de 545 m ² , din Reșița, str. Valea Domanului, județul Caraș-Severin	Societatea Comercială „Servostar” — S.A. Reșița, județul Caraș-Severin	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ⁹ .	Vila „Belvedere“, cu bunurile, anexele și terenul aferent, în suprafață de 5.156 m ² , din Băile Herculane, str. Nicolae Stoica de Hațeg nr. 7, județul Caraș-Severin	Societatea Comercială „Hercules” — S.A., Băile Herculane, județul Caraș-Severin	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ¹⁰ .	Complexul „Cindrelul“, cu bunurile, utilitățile și terenul aferent, în suprafață de 1.522,34 m ² , din Păltiniș, județul Sibiu	Societatea Comercială „Păltiniș” — S.A. Sibiu, județul Sibiu	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“
51 ¹¹ .	Imobilul situat în municipiul Timișoara, Calea Lipovei nr. 36, împreună cu utilitățile, mijloacele fixe și terenul aferent, în suprafață de 3.756 m ²	Societatea Comercială „Electromotor” — S.A. Timișoara, județul Timiș	Sucursala de reprezentare și protocol „Olănești“

5. Poziția 52 se modifică și va avea următorul cuprins:

52.	Spațiile comerciale din București: Calea Victoriei nr. 68—70, sectorul 1, în suprafață de 203 m ² ; str. Câmpineanu nr. 27, bloc 7, sectorul 1, în suprafață de 151,20 m ² ; str. Câmpineanu nr. 26, bloc 8, sectorul 1, în suprafață de 123,23 m ²	Consiliul Local al Municipiului București — Departamentul administrației fondului imobiliar
Societatea Comercială „Herăstrău Nord” — S.A. | Sucursala „Sala Palatului“ |
|-----|--|--|----------------------------|

6. După poziția 53 se introduc pozițiile 53¹—53⁴, cu următorul cuprins:

53 ¹ .	Imobilul situat în București, str. Constantin Mille nr. 12, sectorul 1, cu anexele și terenul aferent	Consiliul Local al Municipiului București	Sucursala pentru administrarea imobilelor de protocol și a sediilor autorităților publice
53 ² .	Imobilul situat în București, Calea Moșilor nr. 128, sectorul 2, cu terenul în suprafață de 1.379,54 m ²	Consiliul Local al Municipiului București — Departamentul Administrației Fondului Imobiliar
Societatea Comercială „Foișor” — S.A.	Sucursala pentru administrarea imobilelor de protocol și a sediilor autorităților publice

53 ³ .	Imobilul situat în București, str. Batiștei nr. 14, sectorul 1, cu terenul aferent	Universitatea Populară a Municipiului București
Consiliul Local al Municipiului București	Sucursala pentru administrarea imobilelor de protocol și a sediilor autorităților publice
53 ⁴ .	Terenul în suprafață de 62.000 m ² , delimitat de: Calea Floreasca, bd. Mircea Eliade, Clubul „Dacia” și Lacul Floreasca, și terenul în suprafață de 25.000 m ² , delimitat de str. Țărnelui, Baza Sportivă „Voința” și Lacul Floreasca	Consiliul Local al Municipiului București	Sucursala pentru administrarea imobilelor de protocol și a sediilor autorităților publice.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 248/1995 privind transmiterea unui imobil din județul Sibiu în administrarea Serviciului Român de Informații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 10 mai 1995, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Viorel Hrebenciuc
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

București, 8 februarie 1996.
Nr. 64.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind unele măsuri pentru asigurarea finanțării importurilor de păcură prevăzute în Programul energetic național pentru lunile februarie și martie 1996

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Regia Autonomă de Electricitate „Renel” este autorizată să contracteze cu Banca Română de Comerț Exterior — S.A., în scopul finanțării importului de păcură prevăzut în Programul energetic național pentru lunile februarie și martie 1996, un credit de până la 100 miliarde lei, cu garanția Ministerului Finanțelor. Acordarea acestui credit se va efectua eșalonat, în funcție de necesități, în două tranșe de câte 50 miliarde lei fiecare, cu rambursare până la data de 30 septembrie 1996.

Art. 2. — Valuta necesară efectuării plăților la extern, aferente importurilor de păcură, va fi asigurată importatorului în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 93/1996.

Art. 3. — În contractul de credit încheiat de Regia Autonomă de Electricitate „Renel” cu Banca Română de Comerț Exterior — S.A. vor fi prevăzute măsuri asigurătorii de garantare a rambursării creditului cu valori materiale.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul industriilor,
Alexandru Stănescu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 13 martie 1996.
Nr. 156.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind plata la vedere sau pe credit a unor produse și grupe de produse care se pot exporta, în condițiile legii

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — În temeiul prevederilor art. IV pct. 3 ultimul alineat din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, aprobată și modificată prin Legea nr. 12/1995, se aprobă lista produselor și grupelor de produse care pot fi exportate, în condițiile legii, cu plata până la 90 de zile calendaristice de la data livrării (anexa nr. 1) și lista grupelor de produse care pot fi exportate cu plata peste un an de la data livrării (anexa nr. 2).

Art. 2. — Ministerul Comerțului poate propune reactualizarea listelor-anexe, în funcție de modificările survenite în politica de comerț exterior, dinamica exporturilor pe grupe de produse și interesul promovării la export a unor grupe de produse, cu avizul ministerelor de resort.

Art. 3. — (1) Exportul produselor, care, în conformitate cu declarațiile de încasare valutară întocmite de agenții

economici, se realizează cu plata la peste 90 de zile de la data livrării, este permis numai pe baza licențelor de export pe credit emise de Ministerul Comerțului. În situații bine determinate, Ministerul Comerțului poate solicita avizul altor ministere.

(2) Nerespectarea de către agenții economici exportatori a obligației de obținere a licenței de export pe credit, constatată de organele de control competente, stabilite în art. IV pct. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 18/1994, se sancționează cu retragerea dreptului de a primi licențe pentru astfel de operațiuni pe o perioadă de la 2 la 10 ani, cu înscrierea mențiunii corespunzătoare în Registrul comerțului și publicarea în Monitorul Oficial al României.

Art. 4. — Sunt exceptate de la prevederile art. 1 produsele și grupele de produse care fac obiectul contractelor încheiate anterior, aflate în curs de derulare.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

Ministrul comerțului,

Dan Ioan Popescu

București, 13 martie 1996.

Nr. 157.

ANEXA Nr. 1

LISTA

grupelor de produse care pot fi exportate, în condițiile legii, cu plata până la 90 de zile calendaristice de la data livrării

Nr. crt.	Capitolul sau subcapitolul din Tariful vamal de import al României	Denumirea capitolului sau a subcapitolului
1.	1	ANIMALE VII
2.	2	CARNE ȘI ORGANE COMESTIBILE
3.	4	LAPTE ȘI PRODUSE LACTATE; OUĂ DE PĂSĂRI; MIERE NATURALĂ; PRODUSE COMESTIBILE DE ORIGINE ANIMALĂ, NEDENUMITE ȘI NEINCLUSE ÎN ALTĂ PARTE
4.	6	PLANTE VII SAU PRODUSE DE FLORICULTURĂ
5.	7	LEGUME, PLANTE, RĂDĂCINI ȘI TUBERCULI ALIMENTARI
6.	08.06	Struguri, proaspeți sau uscați.
7.	08.07	Pepeni (inclusiv pepeni verzi).
8.	08.08	Mere, pere și gutui, proaspete.
9.	08.09	Caise, cireșe, piersici, prune și porumbe, proaspete.
10.	08.10	Alte fructe, proaspete.
11.	08.11	Fructe, fierte sau nu în apă sau în vapori de apă, congelate, chiar cu adaos de zahăr sau alți îndulcitori.
12.	08.12	Fructe semiconservate, dar impropriei consumului în starea în care se află.

Nr. crt.	Capitolul sau subcapitolul din Tariful vamal de import al României	Denumirea capitolului sau a subcapitolului
13.	08.13	Fruite uscate, altele decât cele de la poz. 08.01 – 08.06; amestecuri de fructe uscate sau de fructe cu coajă de la prezentul capitol.
14.	10	CEREALE
15.	1101.00.00	Făină de grâu sau meslin.
16.	11.02	Făină de cereale, altele decât grâu sau meslin.
17.	12	SEMINTE ȘI FRUCTE OLEAGINOASE; SEMINTE ȘI FRUCTE DIVERSE, PLANTE INDUSTRIALE ȘI MEDICINALE; PAIE ȘI FURAJE
18.	15	GRĂSIMI ȘI ULEIURI DE ORIGINE ANIMALĂ SAU VEGETALĂ; PRODUSE ALE DISOCIERII LOR; GRĂSIMI ALIMENTARE PRELUCRATE; CEARĂ DE ORIGINE ANIMALĂ SAU VEGETALĂ
19.	16	PREPARATE DIN CARNE, DIN PEȘTE SAU DIN CRUSTACEE, MOLUȘTE SAU ALTE NEVERTEBRATE ACVATICE.
20.	17	ZAHĂR ȘI PRODUSE ZAHAROASE
21.	20	PREPARATE DIN LEGUME, FRUCTE SAU DIN ALTE PĂRȚI DE PLANTE
22.	22	BĂUTURI, LICHIDE ALCOOLICE ȘI OȚETURI
23.	23	REZIDUURI ȘI DEȘEURI ALE INDUSTRIEI ALIMENTARE; NUTREȚURI PENTRU ANIMALE
24.	24	TUTUN ȘI ÎNLOCUITORI DE TUTUN PRELUCRAȚI
25.	2501.00	Sare (inclusiv sare pentru consum și sare denaturată).
26.	25.04	Grafit natural.
27.	2507.00	Caolin și alte argile caoline.
28.	25.08	Alte argile, andaluzit, cianit, silimanit, chiar calcinate, mult; pământ de silice sau de șamote
29.	2509.00.00	Cretă.
30.	25.18	Dolomită, chiar calcinată.
31.	25.23	Cimenturi hidraulice (inclusiv cimenturi nepulverizate, așa-zise „clincher“), chiar colorate.
32.	25.25	Mică, inclusiv nedespicată, în foite sau lamele neregulate; deșeuri de mică.
33.	25.30	Substanțe minerale nedenumite și necuprinse în altă parte.
34.	2603.00.00	Minereuri și concentrate de cupru.
35.	2607.00.00	Minereuri și concentrate de plumb.
36.	2608.00.00	Minereuri și concentrate de zinc.
37.	27	COMBUSTIBILI MINERALI, ULEIURI MINERALE ȘI PRODUSE REZULTATE DIN DISTILAREA ACESTORA; MATERII BITUMINOASE; CERURI MINERALE
38.	28	PRODUSE CHIMICE ANORGANICE
39.	29	PRODUSE CHIMICE ORGANICE
40.	30	PRODUSE FARMACEUTICE
41.	31	ÎNGRĂȘĂMINTE
42.	40.11	Anvelope pneumatice noi, din cauciuc.
43.	40.12	Anvelope pneumatice reșapate sau uzate, din cauciuc.
44.	40.13	Camere pentru anvelope, din cauciuc.
45.	41	PIEI BRUTE ȘI PIEI TĂBĂCITE
46.	43	BLĂNURI ȘI ARTICOLE DIN BLANĂ
47.	44	LEMN, CĂRBUNE DE LEMN ȘI ARTICOLE DIN LEMN
48.	47	PASTĂ DE LEMN SAU DIN ALTE MATERIALE FIBROASE CELULOZICE, DEȘEURI DE HÂRTIE SAU DE CARTON
49.	48	HÂRTIE ȘI CARTON; ARTICOLE DIN PASTĂ DE CELULOZĂ, DIN HÂRTIE SAU DIN CARTON
50.	51	LÂNĂ
51.	52	BUMBAC
52.	61	ARTICOLE ȘI ACCESORII DE ÎMBRĂCĂMINTE, TRICOTATE SAU CROȘETATE
53.	62	ARTICOLE ȘI ACCESORII DE ÎMBRĂCĂMINTE, ALTELE DECÂT TRICOTATE SAU CROȘETATE

Nr. crt.	Capitolul sau subcapitolul din Tariful vamal de import al României	Denumirea capitolului sau a subcapitolului
54.	64	ÎNCĂLȚĂMINTE, GHETRE ȘI ARTICOLE SIMILARE; PĂRȚI ALE ACESTOR ARTICOLE
55.	70	STICLĂ ȘI ARTICOLE DIN STICLĂ
56.	71*)	PERLE NATURALE SAU DE CULTURĂ, PIETRE PREȚIOASE SAU SEMIPREȚIOASE, METALE PREȚIOASE, METALE PLACATE SAU SUFLATE CU METALE PREȚIOASE ȘI OBIECTE DIN ACESTEA; BIJUTERII DE FANTEZIE; MONEDE
57.	72	FONTĂ, FIER ȘI OȚEL
58.	73	PRODUSE DIN FONTĂ, FIER ȘI OȚEL
59.	74	CUPRU ȘI ARTICOLE DIN CUPRU
60.	75	NICHEL ȘI ARTICOLE DIN NICHEL
61.	76	ALUMINIU ȘI ARTICOLE DIN ALUMINIU
62.	78	PLUMB ȘI ARTICOLE DIN PLUMB
63.	79	ZINC ȘI ARTICOLE DIN ZINC
64.	80	STANIU ȘI ARTICOLE DIN STANIU
65.	81	ALTE METALE COMUNE, METALO-CERAMICE, ARTICOLE DIN ACESTEA
66.	97	OBIECTE DE ARTĂ, DE COLECȚIE SAU DE ANTICHITATE

*) Cu excepția poziției tarifare 7105.10.00 — Pulberi și praf de diamante naturale sau artificiale.

NOTĂ:

Prevederile prezentei liste sunt supuse limitărilor ce decurg din reglementările privind contingentarea sau interzicerea temporară la export a unor produse sau grupe de produse.

ANEXA Nr. 2

LISTA grupelor de produse care pot fi exportate cu plata peste un an de la data livrării

Nr. crt.	Subcapitolul din Tariful vamal de import al României	Denumirea subcapitolului
1.	84.01	Reactori nucleari; elemente combustibile neiradiate pentru reactori nucleari; mașini și aparate pentru separare izotopică.
2.	84.02	Cazane generatoare de aburi (altele decât cazanele pentru încălzire centrală destinate să producă apă caldă și aburi de joasă presiune); cazane cu apă supraîncălzită.
3.	84.03	Cazane pentru încălzire centrală, altele decât cele de la poziția nr. 84.02.
4.	84.06	Turbine cu abur.
5.	84.17	Furnale și cuptoare industriale sau de laborator, inclusiv incineratoare, neelectrice.
6.	84.20	Calandre și laminoare, altele decât cele pentru metale sau sticlă și cilindri pentru acestea.
7.	84.26	Macarale derrick; macarale; poduri rulante, macarale-portal de descărcat sau manipulare, pe suporturi fixe sau pe suporturi pneumatice.
8.	84.28	Alte mașini și aparate de ridicat, manipulat, încărcat sau descărcat (de exemplu: lifturi, scări rulante, conveiere, teleferice).
9.	84.29	Buldozere, gredere, nivelatoare, screpere, lopeți mecanice, excavatoare, compactoare și compresoare, autopropulsate.

Nr. crt.	Subcapitolul din Tariful vamal de import al României	Denumirea subcapitolului
10.	84.30	Alte mașini și aparate pentru terasarea, nivelarea, decaparea, excavarea, compactarea, extracția sau forarea pământului, mineralelor sau minereurilor; sonete și mașini pentru baterea și extragerea pilonilor; pluguri de zăpadă și dispozitive de suflat zăpada.
11.	84.36	Alte mașini și utilaje pentru agricultură, horticultură, silvicultură, avicultură sau apicultură, inclusiv germinatoarele prevăzute cu dispozitive mecanice sau termice, incubatoarele și clocitoare pentru avicultură.
12.	84.39	Mașini și aparate pentru fabricarea pastei din materii fibroase celulozice sau pentru fabricarea sau finisarea hârtiei sau cartonului.
13.	84.41	Alte mașini și aparate pentru prelucrarea pastei de hârtie, hârtiei sau cartonului, inclusiv mașinile de tăiat de orice fel.
14.	84.54	Convertizoare, oale de turnare, lingotiere și mașini de turnare pentru metalurgie, oțelărie, turnătorie.
15.	84.55	Laminoare pentru metale și cilindrii lor.
16.	84.57	Centre de prelucrare, mașini cu post fix și mașini cu posturi multiple, pentru prelucrarea metalelor.
17.	84.58	Strunguri pentru prelucrarea metalelor.
18.	84.59	Mașini-unelte (inclusiv centrele de prelucrare glisante) de găurit, alezat, frezat, filetat sau tarodat metale, altele decât strungurile de la poziția nr. 84.58.
19.	84.61	Mașini-unelte de rabotat, de rabotat transversale, de mortezat, broșat, danturat, de rectificat și finisat angrenaje (roți dințate), de debitat cu ferăstrăul, de secționat și alte mașini-unelte pentru prelucrarea metalelor prin îndepărtarea metalului, carburilor metalice sintetizate și cermeturilor metalice, nedenumite și necuprinse în altă parte.
20.	84.62	Mașini-unelte (inclusiv prese) pentru prelucrarea metalelor prin forjare, lovire, ștanțare; mașini-unelte (inclusiv prese) pentru prelucrarea metalelor prin îndoire, pliere, îndreptare, aplatizare, poansonare, forfecare, crestare, zimțuire sau dințare; prese pentru prelucrarea metalelor sau carburilor metalice, nespecificate anterior.
21.	84.77	Mașini și aparate pentru prelucrarea cauciucului sau a materiilor plastice sau pentru fabricarea produselor din aceste materiale, nedenumite și neîncadrate în altă parte la prezentul capitol.
22.	85.04	Transformatoare electrice, convertizoare electrostatice, bobine de reactanță și inductanță.
23.	85.14	Furnale și cuptoare electrice industriale sau de laborator, inclusiv cele care funcționează prin inducție sau prin pierderi dielectrice.
24.	86.01	Locomotive de cale ferată și locotractoare, cu surse exterioare de electricitate sau cu acumulatori electrice.
25.	86.02	Alte locomotive și locotractoare; locomotive-tender.
26.	86.03	Automotoare și drezine cu motor, altele decât cele de la poziția nr. 86.04.
27.	8605.00.00	Vagoane de călători, vagoane de bagaje, vagoane poștale și alte vagoane speciale de cale ferată sau similare, tractate (exclusiv cele de la poziția nr. 86.04).
28.	86.06	Vagoane pentru transportul mărfurilor pe calea ferată și similare, tractate.

Nr. crt.	Subcapitolul din Tariful vamal de import al României	Denumirea subcapitolului
29.	89.01	Pacheboturi, nave de croazieră, de excursii, feriboturi, cargouri, barje și nave similare pentru transportul de persoane sau de mărfuri.
30.	8902.00	Nave de pescuit; nave-uzină și alte nave pentru prelucrarea sau conservarea produselor de pescărie.
31.	8904.00	Remorchere și împingătoare.
32.	89.05	Nave-far, nave-pompă pentru incendii, drăgi, macarale plutitoare și alte nave pentru care navigația este numai o funcție subsidiară față de funcția principală; docuri plutitoare; platforme de foraj sau de exploatare, plutitoare sau submersibile.
33.	8906.00	Alte nave, inclusiv nave de război și nave de salvare, altele decât cele cu rame.
34.	89.07	Alte dispozitive plutitoare (de exemplu: plute, rezervoare, chesoane, debarcadere, geamanduri, balize).
35.	—	Orice fel de produse livrate în consignație.
36.	—	Orice fel de produse care se livrează în cadrul/pe- tru lucrări și instalații complexe în străinătate, cu plata la finalizarea acestora.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind exceptarea unor categorii de persoane handicapate de la perceperea comisionului prevăzut la art. 18 alin. (2) din Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare

În temeiul art. 17 din Legea nr. 55/1995,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, instituțiile desemnate potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 55/1995 nu vor percepe comision persoanelor handicapate care beneficiază de ajutorul special lunar prevăzut la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate, pentru operațiunile de schimb al titlurilor de privatizare convenite acestora, în limita unei valori subscrise de un milion de lei, respectiv a unui cupon nominativ de privatizare și a unui carnet cu certificate de proprietate.

(2) De prevederile alin. (1) beneficiază și persoanele handicapate aflate, la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, în instituțiile de ocrotire socială, învățământ special, asistență socială și tratament medical în care li se asigură întreținerea completă din partea statului.

(3) Comisionul nu va fi perceput nici persoanelor handicapate prevăzute la alin. (1), succesori, care depun suplimentar titlurile de privatizare dobândite prin succesiune, pentru o valoare subscrisă de maximum un milion de lei reprezentând echivalentul valoric al unui cupon nominativ

de privatizare și al unui carnet cu certificate de proprietate, în această situație prezentându-se certificatul de moștenitor, în copie și original, sau declarația pe propria răspundere (conform anexei B la normele speciale de mandatare emise în acest scop), din care să rezulte calitatea de succesor legal și, după caz, actul de mandatare între persoanele cu vocație succesorală — succesiune deschisă — sau între succesorii legali. După verificare, copia se reține, iar originalul se restituie.

Art. 2. — (1) Pentru a beneficia de această facilitate, persoanele handicapate prevăzute la art. 1 alin. (1) din prezenta hotărâre sau, după caz, mandatarul ori reprezentantul legal al acestora vor prezenta, la centrul de subscriere sau colaboratorului care instrumentează schimbul, ultimul mandat poștal de plată a ajutorului special lunar.

(2) Pentru a beneficia de această facilitate instituită în favoarea persoanelor handicapate prevăzute la art. 1 alin. (2) din prezenta hotărâre, conducătorul instituției la care este internată va elibera persoanei handicapate sau, după caz, mandatarilor ori reprezentanților legali ai acesteia o

adeverință care atestă instituționalizarea situației de persoană handicapată, titulară a cuponului nominativ de privatizare. Adeverința va fi predată o dată cu titlurile de privatizare la centrul de subscriere sau colaboratorului care instrumentează schimbul.

Art. 3. — Persoanele fizice care au calitatea de colaborator în baza unei convenții civile de colaborare încheiată

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 30/1996 vor primi, cu titlu de plată, o sumă netă de 700 lei pentru fiecare cupon nominativ de privatizare subscris de către persoanele handicapate prevăzute la art. 1 din prezenta hotărâre, la una dintre societățile comerciale care se privatizează conform Legii nr. 55/1995.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

p. Ministru de stat,
președintele Consiliului pentru Coordonare,
Strategie și Reformă Economică,
Hildegard Puwak,
secretar de stat
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 13 martie 1996.
Nr. 159.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 520/1994 privind organizarea și funcționarea aparatului de lucru al Guvernului României

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Se aprobă completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 520/1994 privind organizarea și funcționarea aparatului de lucru al Guvernului României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 26 august 1994, cu modificările ulterioare, prin crearea unui post de secretar de stat la ministrul pentru relația cu Parlamentul.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul pentru
relația cu Parlamentul,
Petre Ninosu
Secretarul general al Guvernului,
Viorel Hrebenciuc

București, 14 martie 1996.
Nr. 167.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.